

Překonaný institut aneb pryč s anachronizmy!

Potřebujeme v dnešním již tak přečpaném právním řádu paragraf 655 a následující a s nimi související ustanovení občanského zákoníku a dalších předpisů? Podle mého názoru, který smím laskavě prezentovat na těchto stránkách, nikoliv. Což by pro dnešek mohlo stačit a já se s Vámi s takto pregnantním závěrem mohl rozloučit. Jsem si však vědom, že ne všichni již měli čas nastudovat tisíce ustanovení nového občanského práva, a tak prozradím, že jde o institut manželství. Věřím, že mnozí z Vás nyní přestali klimbat, protože moje revoluční myšlenka je snad více burčující než např. ustanovení o dílčí členské schůzi.

Co mám tedy proti manželství jako takovému? Osobně nic, ale v zájmu věci musím odhodit své sobecké já a zabojovat

o blaho lidstva, zde alespoň českého, které pak třeba inspiroje Evropu a nebojím se napsat, že možná celý svět! Jen si představím, jak v daleké Africe lidé nadšeně tančí před svými chýšemi, oděni jen do travnatých sukének, na oslavu zániku manželských, často mnohoženských svazků, a hned se cítím lépe. Jenže to předbílám, zatím zůstaňme v naší rodné zemi.

Manželství je trvalý svazek muže a ženy, který vznikl tak, jak mu nadiktoval zákon. Někdy vzniká i pod diktátem jiných osob, třeba budoucí manželky, tchýně, slibu věna apod., ale zákon zde mlčí. Naopak ovšem nemlčí ohledně účelu manželství, jímž je založení rodiny, řádná výchova dětí a vzájemná podpora a pomoc. Nebudu zde dlouze rozepisovat, jak se zakládá rodina, většina z nás to ví, někteří si na to ještě vzpomenu a pak jsou tací, kteří to vědí, ale bez pomoci nezvládnou. Jde vesměs o činnost příjemnou, leckdy nesmírně vzrušující, která se ovšem může změnit v pravý opak tam, kde dochází k průtahům. Řádná výchova dětí je velmi obecný pojem, který lze vykládat tisíci způsoby. Lze za ni považovat při minimalistickém přístupu patrně fakt, že dítě chodí do předškolky, školky mateřské, a nakonec i školy obecné, čistí si zuby a není přehnaně neukázněné. Navíc je ochotné se alespoň jednou denně odtrhnout od svého iPadu, herní konzole, PC a jiných hraček. Protipólem této výchovy bude pak zřejmě výchova neřádná, kdy se děti označují výrazem neřád, event. malý neřád. Vzájemná podpora a pomoc jsou ušlechtilé skutky, o tom není sporu. Téměř je lze chápat jako jedno a to samé, avšak nemyl-

me se, rozdílů jsou značné. V rámci rodiny, která již byla založena (jinak by nemohla existovat), ať už jakýmkoliv způsobem, se v první řadě členové této rodiny mají podporovat. Podpora může být jakákoliv, třeba finanční a nejlépe v neomezené výši. Existuje ovšem široká škála jiných než finančních podpor, např. verbální, kdy členy rodiny podporujeme dobrým slovem, doslovná, kdy je chráníme před pádem v opilosti, mimická apod. Pomoc může být první, poslední anebo kterákoliv mezi nimi, počínaje záchranou života a konče utíráním nádobí, pokud naše podpora nestačila na nákup myčky.

Dosud uvedené určitě nenahrává závěru ohledně překonaného institutu manželství, tak v čem je problém? Nebudu Vás dlouho napínat. Nikoliv v právní úpravě, zde bych se po vzoru mých erudovaných kolegů mohl rozepsat a navrhnout nutné změny, nad nimiž by každé právnické srdce zaplesalo. Avšak to není to, o č tu běží. Má oblíbená věta, mimochodem. Problém je v tom, že manželství v brzké době přestane být nutné, protože již dnes ho téměř nikdo neuzavírá. Proč také? Děti se rodí mimo manželství jak na běžícím pásu, daňové předpisy nahrávají nesezdaným párům, tak co řešit? Dobře, již slyším opačné hlasy těch pár natěšených párů, jak protestují s tím, že je připravím o požitky spojené s rozlučkovou pijatikou, výběráním princeznovských šatů v půjčovně, sestavováním menu, manželským slibem, opulentní hostinou, svatební nocí i cestou a dalšími radovánkami. Těmto hlasům naslouchám, ale nepřesvědčí mě. Tihle rádobyseženici či dvádající jedinci pohlaví obojího by si laskavě měli povšimnout, že

tu máme velkou skupinu lidí, kteří uzavřít manželství nemohou! Co těmto jedincům zbývá? Jen almužna v podobě registrovaného partnerství, o niž museli bojovat dlouhá staletí. Kdysi se říkalo, že jde o 4% populace (pro ty, kteří tento pojem neznají a nemají po ruce Wikipedii, uvádím, že jde o lidi), ale to je asi nesmysl, protože když vidím jejich občasné průvody na obrazovce nebo hrdá přiznání na titulních stránkách bulváru, tipoval bych víc, možná až 74%). A tato skupina je diskriminována, protože se tak neustále cítí. A já ji chápu! Proč by i ony či oni neměly, resp. neměli mít právo uzavřít normální manželství se vším všudy? Co je divného na dvou mužích, z nichž jeden bude mít bílé šaty až na zem a závoj s houfem družiček (nemyšleno kosmických), anebo na dvou ženách ve fraku, z nichž jedna bude mít růžový doutník? Registrace je prostě akt byrokraticky nudný, svatbu nenahradí. A doba je nová, revoluční, je třeba zahodit předsudky! Takže manželství všem, anebo nikomu. Je to poněkud radikální myšlenka, ale doba si žádá oběti i činy. A to ještě není všechno!

Máme tu také osoby se změněným pohlavím člověka, jimž je znemožněna reprodukční funkce díky chirurgickému zákroku, které rovněž touží po manželství! Malá odbočka – koukám, co jsem už dnes udělal vykičovníků, to jsem tedy zvolil hodně burčující téma své úvahy. Konec odbočky a zpět na hlavní kolej. Nevšímejme si staromilců, kteří škodolibě podotýkají, že překážkou by mohl být leckdy nevyjasněný postoj daného páru, jinak řečeno, kdo je kdo. To jsou nesmysly, po zákroku je přece v propouštěcí zprávě vždy napsá-

no, jaký je výsledek operace. Ani oboupohlavním jedincům nebraňme vstoupit do manželství, samozřejmě s podmínkou, že si vyberou minimálně na den svatební, jak se cítí.

Oříškem mohou být i děti, hlavně tam, kde je nelze vytvořit klasickým (a nebojme se přiznat, již zastaralým způsobem). Právo na děti by měl mít každý, bez ohledu na pohlaví. Ano, slyšíte správně, i muži by měli rodit! Netvrdím, že to jde, ale věda a technika postupuje milovými kroky, a co ještě včera bylo utopií, je dnes již realita. Nebudme tedy úzkoprsí a dejme i mužům v rámci jejich nesměle počínající emancipace právo rodit. O ostatních dříve uvedených jedincích ani nemluvě! Prostě stejná práva všem bez rozdílu! Než to zafunguje i technicky, pomůžeme si s adopcí. Ani tam nejsme ještě dokonali. Jedinci stejného pohlaví se nyní hlasitě domáhají práva adoptovat děti stejně jako ostatní „různopohlavníci“. No proč by neměli? Při pohledu na statistiky žije stejně většina dětí jen s jedním rozvedeným či opuštěným rodičem. Takže již z matematické logiky vyplývá, že dva je více než jeden. Argument o tom, že dítě potřebuje k výchově matku i otce, již dávno neplatí. Navíc mimochodem neplatil nikdy. Vzpomeňme si na Mauglího! Dále nezapomínejme, že z mnoha žen se stali „muži“ a naopak muži zženštili. Což sice nahrává stále teorii o matce a otci v opačném gardu, ale tak to nebylo argumentačně zamýšleno. Navíc připomínám, že i ve stejnopohlavních párech (nerad používám výraz homosexuálních, aby nebylo možné tyto řádky číst až po 22. hodině kvůli části slova „sex“) je mamka a tatka, ač to na první pohled

není vidět. A mamky mají křehkou duši stejně jako ženy, které si o sobě myslí, že jsou normální, ale to je další překonaný nesmysl, protože dnes je normální každý. A naopak je nenormální vše, co je normální, vždyť žijeme v 21. století! Děti ze zkuřmavky jsou prima, tím spíš, že jsou většínou hned dvě, ale musíme chtít víc! Nemyslím tři, čtyři, pět a víc, nýbrž v obecném smyslu víc.

Teď jsem se v tom už tak zamotal, že přišel čas na závěr. Zrušme tedy institut tradičního manželství, má-li být vyhrazen jen hrstce jedinců, kteří o něj ani nejeví zájem. Anebo ho umožněme všem, doslova všem dosud diskriminovaným, kteří si ho budou považovat a naplňovat jeho účel. V takovém případě stačí pár legislativních úprav a pro mě za mě ať existuje dál. Já však už začínám přemýšlet, jestli chci skončit jako muž, když je dnes tolik možností. Už si totiž připadám nějaký divný... ●

JUDr. Josef Vejmelka,

advokát

Vejmelka & Wunsch s. r. o.

 VEJMELKA & WUNSCH
ADVOKÁTI ATTORNEYS AT LAW RECHTSANWÄLTE